

Ulla Dahlerups tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Ulla Dahlerup
Forfatter og journalist

Dato

21. september 2003

Sted

Vejle

Først vil jeg gerne sige tak for EU-kandidaturet og for invitationen til at tale her i dag.

Nå, så er vi her. Så er vi kommet så langt op ad bakken.

Vi har alle sammen været igennem en ond tid i 1980'- og -90'erne. Vi har alle sammen stridt os fremad i isnende stormvejr, vi er blevet frataget ære og værdighed i årtiers ophidsede og uforsonlige multietniske klima. Med hadefulde ord er vi blevet anklaget for dit og dat. De stoppede vores ører fulde med ondt.

Hadet stod næsten stille som en mur omkring os i 1980-90'erne og kom fra de kulturradikale og venstrefløjens. Deres kulde, deres velplejede intolerance, deres mørke midt på dagen. De skabte et samfundsklima af verbal vold. I årtier har de sat deres hånlige ord fast på vores hjerter med sikkerhedsnåle.

Vi kan se på hinandens ansigter, hvad kampen har kostet.

Vi kan høre på hinandens historier, hvad kampen har kostet.

Vi har betalt prisen for det, som vi troede på var bedst at gøre for Danmark. Vi er gået den tunge vej, som vi måtte gå, fordi der ikke var andet at gøre.

I de 35 år jeg har været udgående journalist, har jeg aldrig mødt en politisk leder, der er blevet så gement behandlet som Dansk Folkepartis leder, Pia Kjærsgaard.

Jeg havde flygtninge- og indvandrerstoffet på Ekstra Bladet fra 1992-2001 i de tider, hvor angsten og taleforbuddet bed befolkningen i struben. Jeg husker en reception på Ekstra Bladet i marts 1998: Ind ad døren til den larmende mængde journalister kom en rystet og stille Pia Kjærsgård, som dagen i forvejen var blevet fysisk overfaldet af en flok såkaldt antiracistiske på Nørrebro og måtte søge tilflugt i en nærliggende bank, indtil politi i kampudstyr nåede frem i

udrykningsvogne.

Men Pia Kjærsgaard ankom til Ekstra Bladets reception med rank ryg. "Jeg troede, jeg skulle dø", sagde hun sagte til mig. Jeg gav Pias arm et klem og tænkte: Hun er godt nok en rigtig Gøngehøvding med et løvehjerte.

"Modet er ingenting værd, veninde," skrev digteren Nis Petersen. Han tog fejl. Modet er alting værd.

I sorte sværme kom hadet flyvende, ligesom ravne. Dansk Folkeparti fik usigeligt hårde livsbetingelser, folk i og omkring partiet blev stemplet som undermennesker, isoleret, hånet og tillagt alverdens dårlige menneskelige egenskaber.

De etablerede partiers strategi var at lægge en ring af foragt omkring oprøret, så folket skulle blive trætte af det. Men strategien slog fejl, på trods af indsats fra Danmarks Radio og Dagbladet Politiken, hvor stort set alle redaktioner, undtagen sporten, nonstop i otte år har sendt/skrevet negative, fordomsfyldte og uforsonlige programmer/artikler om DF i en uhørt stil, som vi i fagsproget kalder kloakjournalistik.

Men ord giver alvor i uenigheden. Det er en rå lektion i indoktrinering. Journalisterne fylder sproget med emotionelle klicheer og bruger et begrænset antal adjektiver og substantiver, som dømmes uden dokumentation. Klicheerne er: racister/fremmedhadere/klaphat-danskere/svineædere/bleghuder/Dansk Folkeparti osv. Bang, et stempel på ryggen, et sviende brændemærke, og så behøver "de gode" med det fine menneskesyn ikke at begrunde deres onde had, for undermennesker behøver man ikke at debattere med.

Intet andet politisk parti i nyere historie er blevet så massivt forfulgt, skønt det er et folkevalgt parti lige efter bogen.

Jeg sad ofte i Folketingets presseloge i 1990'erne under indvandrerdebatter, dengang der ikke var videotransmissioner. Presselogen var næsten altid tom, salen var næsten altid tom år efter år, bortset fra den halve snes ordførere på stofområdet.

Dansk Folkeparti blev mobbet, så det gjorde noget. Socialdemokratiet, De

Radikale og den øvrige venstrefløj gik på landets fornemste talerstol og brugte sprogets hårdeste gloser med en sådan energi, at det vævede tæppe med klippemotivet bag talerstolen bevægede sig let. Tredjeverdensfolk blev gjort til vigtigere mennesker end resten af samfundet, det gav dem meget. Fornægtelser af problemer, statistiske løgne og illusioner samt et uhørt had til den danske befolkning voksede op og ned ad væggene i salen. Sådan blev sproget gjort til en gammel, uvasket luder.

Først når der skulle stemmes om nye indvandrerVenlige love, strømmede de øvrige folketingsmedlemmer småsnakkende ind i salen og stemte, sådan som deres parti havde givet dem besked på. De tilegnede sig let den herskende foragt, det psykiske tryk var uimodståeligt for de fleste. Det er et mørkt kapitel i Folketingets historie.

De fleste folketingsmedlemmer klamrede sig til deres pæne navn og rygte. Modstand mod masseindvandringen var det rene politiske selvmord, mange var bange, havde familier at forsørge og meget at miste. Folketinget lod sig kue, gav op eller lå underdrejet. Det var så meget nemmere at sige ja til alt end nej. Sådan gik demokratiets lange dialog i stå.

Frygten var kommet ind i Folketinget og byggede psykiske barrierer, tankerne i salen var ikke frie. Frygten løftede de ubeslutsomme konservative og venstres politikere op ved nakkeskindet som hunde i årtier.

Masseindvandringen fra MelleMøsten, Asien og Afrika rev landets solidaritet i stumper og stykker som ved enorme lynnedslag eller tvangsbehandlinger med elektrochok. Familier gik i struben på hinanden, naboer talte ikke frit med naboer, indoktrinerede skolebørn angreb deres forældre, gamle venskaber brød sammen og blev til fjendskaber. Alle var utrygge ved alle, man tav i toget, man tav i bussen, særligt landets lærerværelser blev forvandlet til minefelter.

Så kaldte antiracistiske lobbyister stak og angav deres egne landsmænd, som var de betalt for det, hvad de jo også er. Her på kongressen er der også skjulte stikkere, som lurer som edderkoppen i sit spind. Er der ikke et ord, en sætning fra talerstolen, at anmelde til politiet?

Danmark blev flået. I tre årtier sagde folk sjældent, hvad de mente, og mente ikke, hvad de sagde. Befolkningen manglede troværdige facts og tal om

indvandringen. I Birte Weiss' tid som indenrigsminister blev tallene manipuleret så meget, at en nu pensioneret embedsmand har fortalt mig, at man i ministeriet til sidst ikke kunne finde ud af, hvad der var de rigtige tal.

Der lå en doktrinær ensretning over hele Vesteuropa. At sige højt her, at hele tredje verden ikke kunne bo i København, blev fordømt som racisme. Realisme blev kaldt for populisme. Demokrati blev at ignorere et demokratisk folkevalgt parti. Mange følte et klik i hjernen af skræk for overhovedet at tale om de fremmede, man gik til siden, kiggede væk og gjorde sig tykke i ørerne som døve. Mange lukkede deres dør, de havde dog deres eget liv at leve og håbede bare, at et dansk flertal i befolkningen holdt i deres tid.

De fleste massemedier i 1980/90'erne var i moralsk forfald, så sveden drev, journalisterne skulle vinkle indvandrerstoffet efter en fastlagt, ideologisk facitliste og ikke efter, hvad der reelt skete ude i virkeligheden. På Ekstra Bladet havde jeg flygtninge- og indvandrerstofområdet, fordi en afghansk tolk, flygtningen Jabar Salani oprørt kontaktede mig på E. B. med ordene: "Ved du, hvad der foregår i Sandholmlejren?!" Jabar blev min ven og et af de mennesker, som fik størst betydning for retningen i mit arbejdsliv.

Under stridsmanden, chefredaktør Svend Ove Gade, kørte vi på Ekstra Bladet i '96 kampagnen "De fremmede – godhedens pris". Så åbnede helvede sine glødende porte, men den slags syrede, hadefulde ballader kender DF jo alt til. Rundt om i samfundets hjørner og kroge blev jo næsten alle oprørere isoleret. Landet var lammet som i en psykose. Vinduer ind til landet blev knust, værdier smadret, det var for mange en travl og ond tid med evindeligt kiv og dårlig nattesøvn.

Men verden forandrede sig efter 11. september 2001 med terrorangrebet på USA. Se, nu falder skumringen på bag skoven, vinden skifter retning. Årtusindeskiftet blev også et borgerligt systemskifte.

Det vigtigste spørgsmål fra perioden er: Hvordan i alverden kunne det gå så galt? Hvordan kunne det lykkes en international socialisme at lægge en jernring om ytringsfrihedens hals og binde os for munden i Vesteuropa, hvis storbyer blev utrygge, og den internationale kriminalitet bedre organiseret?

"Hvorfor ikke hjælpe i nabolandene?" hviskedes der i hjørner og kroge. "Flere

kan hjælpes for de samme penge og få en bedre tilværelse i egen kulturkreds." Jamen, det har ingen interesse, fordi venstrefløjen og specielt socialdemokraterne i Vesteuropa har hårdt brug for proletariatet fra den tredje verden – som stemmekvæg.

På gamle EU-kort fra 1980'erne ses det, at næsten alle nationalstaterne var ledet af socialdemokratiske regeringer. Ser man på EU-kort fra 2003 er de fleste vesteuropæiske nationalstater nu ledet af borgerlige regeringer. Socialdemokratierne er ved at løbe tør for vælgere, deres partiprogrammer er forældede, klassesamfundet er forsvundet, arbejderklassen er ikke undertrykt, men væk, og blevet til vellønnede funktionærer.

Socialdemokratiets årskongresser er patetiske; når partiets falmede, røde faner bæres ind, rejser arbejderpartiets akademiske ledere, som ikke aner hvad hårdt fysisk arbejde er, sig op, holder i hinanden, og alle synger om "den sultne slavehær", skønt mindst en tredjedel af mændene i kongressalen er temmelig overvægtige og buler godt ud over bæltstedet. På LO-skolen i Helsingør er frokosten det store kolde bord med 23 forskellige retter. Der er ingen sulten slavehær mere. Og tillykke med det.

Slagordene "Internationale" og "Proletarer i alle lande forener Eder" er blevet moderniseret og hedder nu "multietniske globalisering", men det er ét fedt. Figenbladet er godhed og menneskerettigheder, men politik handler om magt.

Kampen for at erobre eller fastholde magten synes at være det vigtigste i verden. At kaste med æg og maling er partiarbejde på den yderste venstrefløj. De siger lavmælt på tomandshånd både i Tyskland og Danmark, at vejen til revolution i dag går gennem at få velfærdssamfundene til at bryde sammen under stigende arbejdsløshed, økonomiske nedskæringer, utryghed, dårlig føde, pjalter og kaos. De vil bruge masseindvandring af et proletariat fra tredje verden til at smadre samfundene – for derefter selv at gribe magten under det store kaos.

Den multietniske uro har allerede periodisk fået franske, tyske og britiske millionbyer til at eksplodere med hårde gadekampe fra hus til hus, mænd der kaster eksplosiver fra kørende lastbiler, containere som afbrændes, brosten der rives op af gaderne til våben, forretninger hvis glasfacader knuses, fodgængerne plyndrer eller løber i panik for livet, snigskytter ligger oppe på tagene, tudende ambulancer kører hårdt sårede betjente og demonstranter væk i blink af blåt lys.

Det bliver igen historiens store fortælling om menneskers kampe imod hinanden.

"Hvad er klokken?" Armbåndsure i Vesteuropa registrerer nu på samme dag både år 2003 efter Kristus og år 1371 efter Muhammed. Men folkevandringstiden kan jo ikke blive ved. Derfor er der sket et vagtskifte i porten. I et demokrati kan vi diskutere alt, ellers er det ikke et demokrati. Statsminister, Anders Fogh Rasmussen, har startet kulturfejden med ordene "den politiske kamp handler mere om holdninger end om love og paragraffer." Det var klogt sagt.

Had har en særlig duft. I et halvt århundrede har meningsdannelsen været venstreorienteret. Det er forbavsende, så længe det har varet. Hadet over Danmark har været her før med ungdomsoprøret. Hadet kommer og går. Det er repetition af den samme triste sang. Rødstrømpebevægelsen var jeg med til at starte i 1970. Efter de første tre aktive og spændende år, hvor vi nåede vores store mål: "lige løn for lige arbejde og fri abort", skulle utopien møbleres. Straks sivede militante ideologiske kampe op og ned ad trapperne, men vi borgerlige rødstrømper gik imod en marxistisk-leninistisk revolution.

I vores egne basisgrupper havde vi et forrygende godt og spændende fællesskab med møder i egne hjem uden vores mænd. Og de ord, der faldt imellem os, var aldrig fjendtlige. Vi var som et ivrigt, ungt åndedræt.

Men i sorte sværme kom hadet flyvende ligesom ravne. Vi borgerlige rødstrømper fik hårde livsbetingelser, vi blev stemplet som forrædere, isoleret, hånet og tillagt alverdens dårlige menneskelige egenskaber. Venstrefløjens strategi var – dengang som nu – at lægge en ring af foragt omkring de "ikke politisk korrekte".

Vi kaldte hinanden søstre. Men på de store, stormfulde fællesmøder i København blev vi borgerlige overfaldet, maltrakteret verbalt og heglet igennem, så gulvet flød med skambidte lig. De førende VS'ere fordelte sig af taktiske grunde forskellige steder i et stopfyldt lokale, én efter én rejste de sig med flammende øjne, brændende kinder og en ukendt dagsorden. De angreb frontalt i et tonefald, som dømte de os til hængning. Bagefter for de herskesyge ud af lokalet i barnlig glæde og ringede hjem fra mønttelefoner til VS, SF eller kommunisterne. Ellers hørte vi dem sjældent le. Næste dag blev vi "forrædere"

rakket ned i aviserne, lækager, kaos, nid og nag voksede op som ukrudt.

På kvindelejren på Femø sov vi omkring tyve kvinder med børn (minus drenge over 12 år) i store militærtelte, som stod række på række hen over en græsmark. "Vi skal nok få ryddet op her," hørte jeg en stemme sige i nattens mulm og mørke, "vi skal nok få skovlen under hende."

De militante søstre brændte af en mærkelig følelse af magt. Jeg tog en tung sten med ned i soveposen, hvis jeg skulle blive fysisk angrebet om natten, hvad jeg dog ikke blev. I 1979 skrev jeg en roman, *Søstrene*, om hvor forbandet skidt vi borgerlige blev behandlet af de militante søstre, som vi havde stolet på, fordi vi naivt troede, at vi kæmpede for det samme: nemlig ligeret for alle kvinder. Men sådan var det ikke. Det blev hurtigt efterår i bevægelsen, der gik frost i sammenholdet.

Undertrykkelsesteknikken var hele tiden møder, der ingen ende ville tage. Kritik haglede ned, der var et krav om stærk medvirken, om politisk tilslutning og knæfald for totalitære principper, hvor svage folks psyke blev tømt for indhold og fyldt med angst og had. Åh, disse endeløse, trættende møder med åndsforladte angreb som stormfloder, der var ingen humor, elskværdighed eller tolerance. Det var forsøg på massiv ensretning for at æde sjæle, ordene tog alt og gav intet.

Bagefter ragede man frygtelig oprevet, men trodsig, hjem. Nej, fanme nej, det var også vores kvindeoprør, vores bevægelse! Vi var rødstrømpernes største og bedst organiserede basisgruppe, vi fortsatte så vores egne møder og aktioner alene. Jeg arbejdede i 1970'erne på B.T., hvilket var utilgiveligt for fællesmøderne, en borgerlig avis! Jyllands-Postens journalist fik omdøbt sit blad til "Morgenfascisten Jyllands-Pesten".

Og vi to "forrædere" fik på et rødglødende fællesmøde besked på at opsiges vores job, hvad vi nægtede. Så blev en vild larm, hvor nogle søstre sad ligblege med sænkede hoveder og forsøgte at gøre sig usynlige, mens mere erfarne hviskende bad os om at tie og ikke at splitte bevægelsen.

Men alt har en ende. Vores basisgruppe besluttede at blive væk fra fællesmøderne. Så kuppede venstrefløjten i en sen nattetime hele Rødstrømpebevægelsen og erklærede i en pressemeddelelse, at "Kvindekamp er

klassekamp, og klassekamp er kvindekamp".

Det var endnu mørkt, da vi andre blev vækket i vores hjem og hørte nyheden. Ved daggry var Rødstrømpebevægelsen revnet. Jeg var så ung dengang, fattede kun det halve af bedragriet og magtkampens politiske sider, men fik dybe sår på sjælen. Sårerne er nu blevet til ar, men vil aldrig forsvinde. 68'erne er fortællingen om en frigjort generation, som blev fanget i sit eget rænkespil, var politisk grusom mod andre i humanismens navn og troede, at had var vejen til frihed og en bedre verden. 68'erne er jo ikke bare marxisternes historie: Vi borgerlige, som fik tæsk, har smertefulde erfaringer at fortælle, som ingen hidtil har villet høre på.

Hvad gjorde meningsdannelsen ikke af ondt ved historikeren Bent Jensen efter hans blændende bog *Venstrefløjens fascination af Stalin*. Mange andre kom op på grillen, som forfatteren Henrik Stangerup og professor Paul Chr. Matthiessen fra Carlsbergfondet. Der blev slået med ridepisker ude på gårdspladsen efter Søren Krarup, Jesper Langballe, Mogens Camre o.m.a. Modsat Rumæniens tidligere kommunistiske diktator, Nicolae Ceausescu, som både fik tildelt Danmarks fineste orden, Elefantordenen, samt udgivet sine taler på dansk i bogen *Ceausescus taler* fra 1980.

Et begejstret forord om Ceausescus fortræffeligheder over fire sider er skrevet af tidligere kulturminister, den radikale K. Helveg Petersen. I 1995 festede den socialdemokratiske regering med en anden kommunistisk diktator med blodige hænder, nemlig Fidel Castro, hvem dronning Margrethe blev påtvunget at have til bords på slottet.

Gyldendals forlægger, Johannes Riis, angreb skarpt den borgerlige kulturpolitik ved en efterårsreception for forlagets nye bøger. Johannes Riis er en pæn mand, men i sin tale overfaldt han VK-regeringen i almindelighed, og kulturminister Brian Mikkelsen og Dansk Folkeparti i særdeleshed, med de sædvanlige udokumenterede klicheer. Riis pudsede derefter forlagets glorie af ved at hævde, at Gyldendal ikke sorterede bøger fra af politiske grunde, selv en Søren Krarup udkommer hos Gyldendal.

Men Riis' påstand om politisk rummelighed er ikke korrekt.

Første eksempel:

Kommunismens sorte bog fra 1997. Gyldendal lod bogens 849 sider oversætte fra fransk for at udgive den. Bogen er uvurderligt, dokumentarisk historisk materiale bl.a. fra Sovjets hemmelige arkiver, inden de blev lukket igen.

Kommunismens sorte bog beskriver rædselsperioden i verden i 1900-tallet. I Sovjet døde 20 mio. mennesker under kommunismens terror! I Kina 65 mio.! I Vietnam 1 mio. I Nordkorea 2 mio. I Cambodja 2 mio. I Østeuropa 2 mio. I Latinamerika, 1 mio. I Afrika 150.000. I Afghanistan 1,7 mio.! I den internationale kommunistiske bevægelse 1,5 mio. osv ... Næsten et hundrede millioner mennesker døde under kommunismens forbrydelser, terror og undertrykkelse.

Bogens motto er af Tzvetan Todorov: "Livet har tabt sin kamp mod døden, men hukommelsen vinder sit slag mod intetheden."

Men Gyldendal fik kolde fødder og udgav ikke *Kommunismens sorte bog*. Det oversatte manus lå på en hylde og samlede støv, indtil redaktør Morten Hesseldahl forlod Gyldendal for at blive direktør for Høst og Søns Forlag. Morten Hesseldahl fandt ved et tilfælde det støvede manus, købte det for en slik og udgav det i bogform på Høst og Søns forlag i år 2002, allerede ugen efter var første oplag udsolgt. Så stort var behovet.

Jeg har spurgt unge mennesker i min familie og vennekreds, men selv de der i dag studerer på universiteterne siger, at de aldrig har hørt om Den Russiske Revolution og dens forløb i skolen. De har ikke haft kontinuerlig historieundervisning, men alle har dog hørt om nazismen. Så her en idé: Forær *Kommunismens sorte bog* til familiens historieløse unge, men husk at skrive en dedikation i bogen, så de ikke kan bytte den.

Andet eksempel:

Gyldendal udgav ikke den italienske forfatter og journalist Oriana Fallaci nyeste bog *Vreden og hovmodet* fra 2001, skønt Gyldendal har udgivet tre af Fallaci's bøger: *En mand fra '81*. *Inshallah*, '92. *Brev til et aldrig født barn*, '77. Den ny bog er udkommet på italiensk, fransk, tysk og engelsk, gav overalt en vigtig samfundsdebat og fik store salgstal. (Pressechef Søren Espersen sørgede for, at bogen blev grundigt omtalt i Dansk Folkeblad).

Oriana Fallaci har været krigskorrespondent i Mellemøsten, Asien og interviewet mange arabiske statsmænd. Bogen er et skarp angreb på Vestens

naive svaghed, idet hun ser angrebet på tvillingetårnene i USA som et led i et omvendt arabisk "korstog", til gengæld for de kristnes korstog i arabiske lande i middelalderen. Hun mener, at arabernes formål er at omvende os i vesten til muslimer, med det gode eller onde. Tiderne skifter.

Den norske forfatter, Henrik Ibsen, bruger en genial teknik i sine skuespil: I første scene ses hovedpersonen i sit selvtilfredse liv, alt går fint. Pludselig dukker en mishandlet skikkelse op fra fortiden – og afkræver hovedpersonen et regnskab. Det er gengangeren, der trods vrede og protester ikke lader sig afvise. Og scene for scene afsløres nu hovedpersonens fortid og livsløgn. Efter tæppefald er intet som før, hovedpersonens forløjede verden er ramlet sammen.

Det vil også ske under kampen om meningsdannelsen.

Vi kender venstrefløjens tankegods, men hvad er kulturradikalismens? Den henter sine tanker fra den tyske filosof Nietzsche, der angreb den borgerligt-kristne "slavemoral" med dens tro på frihed, barmhjertighed, fornuft og folkelig stræben efter lykke. Mod det sætter Nietzsche et ideal af et overmenneske, som er højt hævet over hoben. Overmennesker er de få, som frembringer og forstår. Den kulturradikale dominans opstod helt tilbage til Georg Brandes' tid, da han i 1871 holdt sine berømte forelæsninger på Københavns Universitet om *Hovedstrømninger i det 19. århundredes litteratur*.

Georg Brandes' bror, Edvard, blev chefredaktør på den nystartede avis Politiken; kulturradikalismen er stadig avisens ånd og selvforståelse, dens arrogance og bedrevidende holdning. Fra Brandesbrødrene stammer de kulturradikales had til den danske befolkning og til dansk kultur.

"Gud er død", sagde Nietzsche, skønt det var filosofen selv, som døde. I kulturradikalismens lange kølvand dukker en Tårnbæk-præst op, der ikke tror på Gud. I Århus kåres en biskop, som ikke er teolog, men idéhistoriker, og ser det som sin mission at hjælpe til islams udbredelse i Danmark. Kulturradikalismen slår også igennem i arkitektens moderne kirkebyggeri, hvor gulvet er uden forskellige højder, alt er nivelleret, de kristne symboler er væk, prædikestolen er hevet ned på gulvet og ligner en foredragspult. Mennesket tror sig lige med Gud. Moderne kirker ligner derfor banale foredragssale uden ånd.

Lyt, i kulturkamp tuder den gamle magtelite nu op imod vinden, disse

ubarmhjertige mennesker er fornærmede over at skulle stå til regnskab for deres behandling af andre. Det er svært at tage alvorligt.

Lad det visne, som de har sået.

I et interview (Jyllands-Posten, 9.9.03) jamrer forfatteren Klaus Rifbjerg, den selvretfærdige og arrogante mand, som i et halvt århundrede har tyranniseret kulturlivet og sat en ydmygende dagsorden. I sine velmagtsdage havde Rifbjerg ingen andre grænser for sine handlinger, end hvad der passede ham, og skyldte ingen et regnskab. Rifbjerg har bragt trængsel over sine kollegaer og har haft mange kasketter på, både været stjerne-kulturskribent, nådesløs boganmelder på Dagbladet Politiken, dømmende Akademimedlem, Gastronomimedlem og styrende direktør på forlaget Gyldendal, hvor han også er forfatter.

Rifbjerg har fra debuten i 1956 skrevet næsten 30 digtsamlinger, foruden et større antal romaner og noveller, essays og børnebøger, i alt cirka 100 værker (Kilde: Det Kongelige Bibliotek, Danmarks elektroniske forskningsbibliotek). 100 værker! Så stort er talentet ikke. Forfatteren Poul Ørum fortalte mig engang på Fanø, at han som medforfatter på et tv-projekt modtog et Rifbjerg-manus, som var så sjusket, at hovedpersonen ikke engang havde det samme navn på første side som på sidste.

Men hvem i Danmarks Radio turde sige det til kulturlivets magtmenneske nummer et? Hvilken redaktør på Gyldendal tør sige til manden, at han i dovenskab ikke bør udgive sine kladder som romaner eller sine ældgamle avisartikler som antologier, nej, det ville være det rene selvmord. Folk stiller sig omhyggeligt på række og klapper, den ene efter den anden.

I Jyllands-Postens interview er Rifbjerg krænket over det borgerlige kulturooprør og tager skarpt afstand fra den barskhed, han mener, præger kampen - han opfatter sig selv som så rummelig, frisindet og tolerant. Han holder dog ikke masken og er svært irriteret over, at nogen tillader sig at sætte lighedstegn mellem kulturradikalismen og de venstreorienterede.

"Jeg talte for nylig med filosofen, universitetslektor Frederik Stjernfelt – som bestemt ikke er venstreorienteret – om denne problematik. Han sagde meget præcist, at det ikke nyttede noget at slå alle i hartkorn. Så ryger nuancerne, og de er altså vigtige, hvis vi skal have en seriøs værdidebat."

Man gnider øjnene, når Rifbjerg prøver at desertere fra sin fortid. For også i Rifbjergs person løber kulturradikalismen og socialismen sammen som sur mælk. Sandheden er, at Rifbjerg samarbejdede med det kommunistiske DDR under den kolde krig.

I Mette Herborg og Per Michaelsens bog *Ugræs: danske Stasi kontakter* afslører de, at den danske forfatterforening havde øst-kontakter under den kolde krig. At Dansk Forfatterforening – i 1988 bag sine medlemmers ryg – indgik en samarbejdsaftale med den østtyske forfatterforening "Schriftstellerverband der DDR", som var fuldstændig styret af Enhedspartiet og det hemmelige politikorps Stasi. Det fik Klaus Rifbjerg til at gøre sig lystig over, at nogen i Danmark skulle have haft øst-kontakter under den kolde krig.

Men Mette Herborg og Per Michaelsen dokumenterer så (Ekstra Bladet, 22.11.99), at Rifbjerg selv havde kontakt med DDR i mange år. Rifbjergs øst-kontakt var forlagsredaktør og Stasi-agent Alfred Antkowiak (dæknavn: Michel Roiber) fra forlaget "Volk und Welt" i Østberlin, agenten som anbefalede Klaus Rifbjerg til udgivelse i DDR.

Det blev til seks bøger, som gled glat igennem censuren, da Rifbjergs politiske synspunkter ikke stødte an mod DDR's. Kun et par steder var det erotiske for udpenslet. Det gik ikke an i DDR, så det strøg Alfred Antkowiak med Rifbjergs accept. At rejse til en totalitær, ludfattig stat som DDR, der spærrede sine 17 millioner borgere inde bag mure og pigtrådshegn, gør normalt et dybt indtryk. Men i Rifbjergs litterære produktion fra tiden før murens fald er det ikke lykkedes Herborg og Michaelsen at finde spor af forfatterens møde med det fattige land.

Herborg og Michaelsen afslører bl.a., at i DDR deltog Rifbjerg som gæst i den østtyske forfatterforenings IX. kongres. Få år før var ni forfattere blevet ekskluderet af den østtyske forfatterforening, fordi de havde støttet den landsforviste visesanger Wolf Biermann. Uden medlemskabet af forfatterforeningen var det nærmest umuligt for de ni modige at få et manuskript gennem censuren og trykt.

På den IX. kongres gav andre forfattere forsigtigt på tomandshånd udtryk for deres desperation over den manglende ytringsfrihed i DDR. Men Klaus

Rifbjerg brugte ikke kongressens talerstol til at kræve åndsfrihed for sine østtyske kollegaer. Han tændte ikke et lys i mørket for fængslede kollegaer og politiske fanger.

Nej, Rifbjerg var tværtimod aktiv i endnu et propagandaarrangement på Maxim Gorki Theater. Alt var her timet og tilrettelagt så nøje, at man før mødets start måtte aflevere sit manuskript til gennemsyn. Arrangementet fandt sted under slagordet "Forfattere for fred". Formålet var at udnytte kendte navne fra Vesten for at undergrave vores medlemskab af NATO, så landet lå ubeskyttet, som ønsket fra Sovjet.

I partiorganet Neues Deutschlands store reportage fra Maxim Gorki Theater står Rifbjerg nævnt i rækken af 25 udenlandske forfattere, som var rejst til Østberlin (citater:) "for at høre deres stemme mod den imperialistiske krigstrussel og NATO-oprustningen." Ægteparret Rifbjerg rejste og boede godt med alt betalt, ordnet af DDR-forfatterforeningens førstesekretær Gerhard Henniger og lederen af International Afdeling, Stasi-agenten Karla Dyck (dæknavn: Cæcilie). Rifbjergs samarbejde med DDR-styret er nøje dokumenteret i de østtyske arkiver.

Venstrefløjens bannerfører, forfatteren Erik Knudsen gør i antologien *Virkeligheden der voksede* fra 1970 status over, hvordan det gik med kampen om at erobre meningsdannelsen i Danmark.

Artiklen hedder *Status*: "Venstrefløjen har ført sig godt frem i de senere års kulturkamp. Atomkampagnen. Aktionerne mod Moralsk Oprustning. Studentersamfundets livlige virksomhed. Radikalisering af betydelige dele af højskolen. Effektiv samfundskritik i værker som *Teenagerlove*, *Men boghandleren kan ikke sove*, *Dilemma*, *Vi hænger i en tynd tråd*, *Frihed – det bedste guld*, *Gris på gaflen*, *Hva' skal vi lave?* Vindrosens skarpe linie.

En vrimmel af nye progressive skrifter: *Debat*, *Alternativ*, *Resonans* – og nu også *Politisk Revy*.

Bag disse indsatser står grupper og individer, som til trods for afvigende meninger dog har så meget til fælles, at det er rimeligt at rubricere dem som en bevægelse, en opmarch ... Vi står tilsyneladende stærkt. Når borgerlige blade himler op om kulturradikalisters "terror" og "den fortrinsstilling, de har

opnået i radio og fjernsyn – for ikke at tale om teater og revy – så kan vi jo kun lykønske hinanden med et: godt gjort!"

I 1988 blev politibetjent Jesper Egtved Hansen dræbt af Blekingebanden, da de begik væbnet røveri mod Købmagergades Postkontor og stjal 13 mil. kr. Banden var venstreorienterede, som skaffede penge til den palæstinensiske terrorgruppe PFLP. Blekingegade 2, 1. sal var adressen på deres dæklejlighed.

I 1988 blev mange andre borgerlige end jeg ringet op fra Politiets Efterretningstjeneste, og en venlig stemme sagde, at PET blot ville orientere mig om, at i lejligheden i Blekingegade havde politiet fundet en dødsliste, og mit navn stod på listen.

Venstrefløjen og de kulturradikale har kuert meningsdannelsen i et halvt århundrede. Nu minder de mig om lugten af råddent blomstervand.

Vi er alle bestemt til at forenes på kirkegården, men så længe vi arbejder, må vi opklare fortidens mørklagte hændelser og sige hinanden sandheden. Det er vi nødt til at gøre for at forhindre, at den slags magtmisbrug fortsætter i fremtiden. Det er vores pligt, og jeg ved, at I er klar. Modet er alting værd.

I to årtier har de sat deres hånlige ord fast på vores hjerter med sikkerhedsnåle.

Forfatteren Henrik Pontoppidan skrev i et digt til Georg Brandes' 70-års fødselsdag i 1912. Digtets jægperson hører en ugle skrig i natten om Brandes' fiasko:

"Hvad blev der – så skreg den – af riget, han skabte?
I grus er det sunket! Og tavshed og øde / nu græsser på tomten hos fredløse døde."

De fredløse står i porten, gengangeren banker på – det er regnskabets time.

Kilde

www.politiken.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Dansk Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ulla-dahlerups-tale-ved-dfs-aarsmoede-2003>